

IV.

Undertegnede Postmestre tillader sig herved ærbødigst at andrage den høje Regering og Rigsdag om, at det ved Andragendet af 14de November 1902 rejste Spørgsmaal om Fortolkning af Postlønningssloven af 1902 ikke af Hensyn til den nu nedsatte Lønningsskommission maa blive udskudt længere, end alt er sket, men maa finde sin endelige Løsning i indeværende Rigsdagssamling, nemlig paa Finansloven for 1907—08.

Da Postlønningssloven af 1902 blev ført ud i Livet den 1ste September 1902, blev den for 2 Grupper af Postmestre af daværende 4de Klasse fortolket paa en langt strengere Maade, end man havde haft Grund til at vente, nemlig med Hensyn til:

a) 34 Postmestre, der havde været ansat som Postekspeditører „udenfor Lønningssklasserne“ før 1889, og

b) 21 Postmestre, der ved Loven af 1902 ufrivilligt overflyttedes fra 4de til 3die Lønningssklasse.

For den første Gruppens Vedkommende blev Spørgsmaalet bragt ind under Domstolene og fik som bekendt sin endelige Afgørelse med tilbagevirkende Kraft fra 1ste September 1902 at regne ved den for Personalet gunstige Højesteretsdom af 21de December 1905.

For den anden Gruppens Vedkommende blev Spørgsmaalet ikke indlagt for Domstolene, da vi hurtig fik Grund til at vente, at Sagen vilde blive afgjort gennem Forhandling paa Rigsdagen. Disse 21 Postmestre havde nemlig lidt Tab derved

1) at Administrationen lod de lovlig erhvervede Alderstillæg bortfalde — skøndt vi jo ikke havde søgt nyt Embede eller søgt om at blive overflyttet til en højere Klasse,

2) ligesom $\frac{1}{3}$ af de uvisse Indtægter blev taget fra os og givet til Kontorpersonalet, idet 3die Klasses Kontorer har Personale, ansat paa en anden Maade end 4de Klasses Kontorer,

3) ligesom Godtgørelsen for Bestyrelsen af en Telegrafstation for 3 Fjerdedele af os blev beskaaret paa samme Maade.

Endvidere kan i vor Favør anføres,

4) at ved Lønningssloven af 12te April 1889 blev 2 Postmestre, nemlig ved fynske og jyske Jernbanepostkontor (nuværende Postinspektør Hertz og Postmester Bentzen i Nakskov) stillede paa samme uheldige Maade som vi, men dette Forhold blev rettet derved, at man paa Finansloven 1895—96 og følgende Finanslove gav disse to Postmestre hver et personligt Tillæg af 500 Kr. aarlig;

5) at samtlige Postmestre i 3die Klasse paa Lønningssatsen 2,800 Kr., der ved Loven af 1902 overflyttedes til Satserne 3,200 og 3,600 Kr. i 2den Klasse, medtog hele deres Alderstillæg fra nævnte Satser i Henhold til den almindelige Lønningsslov af 26de Marts 1870;

6) at noget tilsvarende vilde have fundet Sted for os, hvis vi var overflyttede til en Lønningssats paa 2,000 Kr. i 3die Klasse; men da man netop ved selve Loven af 1902 ophævede denne Sats, og overflyttede os til en lidt højere Sats, 2,200 Kr., kunde Loven af 1870 ikke komme til Anvendelse for os;

7) Højesteretsdommen af 21de December 1905 udtalte om den ovenfor nævnte Gruppe af Postmestre: „I Følge Forholdets Natur, og da Lov af 23de Maj 1902 ikke indeholder modsat Bestemmelse, maa den Tjenestealder, der efter Lov af 12te April 1889 retlig tilkom Appellanten paa det Tidspunkt, da førstnævnte traadte i Kraft, være bleven bevaret for ham under den nye Lovs Herredømme . . .“ Men det samme kan siges om den anden Gruppe af Postmestre; thi naar disses Embeder i en længere Aarrække have været saa store, at de burde sættes op i en højere Klasse, og dette sker, saa er det ikke for at formindske disse Postmestres Indtægt, at de sættes op i en højere Klasse, men for at forøge den, og vi nærer saaledes ingen Tvivl om, at hvis Spørgsmaalet for os ogsaa var bleven bragt ind under Domstolene, vilde Højesteret have fældet en Dom, der ganske svarede til Dommen af 21de December 1905.

8) Og sammenligner man yderligere vore Forhold med Postkontrollørerne, der jo i Følge Loven af 1902 fik Ret til at medtage den halve Anciennitet fra